

श्री दत्तबावनी मराठी

जय योगीश्वर दत्त दयाळ । तूंच एक जगती प्रतिपाळ ॥ १ ॥
अत्र्यनुसये करूनि निमित्त । प्रगटसि जगतास्तव निश्चित ॥ २ ॥
ब्रह्माऽच्युतशंकर अवतार । शरणांगतासि तूं आधार ॥ ३ ॥
अंतर्यामी ब्रह्मस्वरूप । बाह्य गुरु नररूप सुरूप ॥ ४ ॥
काखिं अन्नपूर्णा झोळी । शांति कमंडलु करकमळी ॥ ५ ॥
कुठें षड्भुजा कोठें चार । अनंत बाहू तूं निर्धार ॥ ६ ॥
आलो चरणी बाळ अजाण । दिगंबरा, उठ जाई प्राण ॥ ७ ॥
ऐकुनि अर्जुन-भक्ती-साद । प्रसन्न झाला तूं साक्षात् ॥ ८ ॥
दिधली ऋद्धी सिद्धी अपार । अंती मोक्ष महापद सार ॥ ९ ॥
केला कां तूं आज विलंब? तुजविण मजला ना आलंब । । १० ॥
विष्णुशर्म द्विज तारुनिया । श्राद्धिं जेंविला प्रेममया ॥ ११ ॥
जंभे देवा त्रासविले । कृपामृते त्वां हांसविलें ॥ १२ ॥
पसरी माया दितिसुत मूर्त । इंद्रा करवी वधिला तूर्त? ॥ १३ ॥
ऐसी लीला जी जी शर्व । केली, वर्णिल कैसी सर्व? ॥ १४ ॥
घेई आयु सुतार्थी नाम । केला त्यातें तूं निष्काम ॥ १५ ॥
बोधिले यदु परशुराम । साध्य देव प्रह्लाद अकाम ॥ १६ ॥
ऐसी ही तव कृपा अगाध । कां न ऐकसी माझी साद ॥ १७ ॥
धांव अनंता, पाहि न अंत । न करी मध्येच शिशुचा अंत ॥ १८ ॥
पाहुनि द्विजपत्नीकृत स्नेह । झाला सुत तूं निःसंदेह ॥ १९ ॥
स्मर्तृगामी कलितार कृपाळ । जडमुढ रजका तारी दयाळ ॥ २० ॥
पोटशुळी द्विज तारियला । ब्राह्मणश्रेष्ठी उद्धरिला ॥ २१ ॥
सहाय कां ना दे अजरा? । प्रसन्न नयने देख जरा ॥ २२ ॥
वृक्ष शुष्क तूं पल्लविला । उदास मजविषयी झाला ॥ २३ ॥
वंध्या स्त्रीची सुत-स्वप्नें । फळली झाली गृहरत्नें ॥ २४ ॥

निरसुनि विप्रतनूचे कोड । पुरवी त्याच्या मनिकें कोड ॥ २५ ॥
 दोहविली वंध्या महिषी । ब्राह्मण दारिद्र्या हरिसी ॥ २६ ॥
 घेवडा भक्षुनि प्रसन्न-क्षेम । दिधला सुवर्ण घट सप्रेम ॥ २७ ॥
 ब्राह्मण स्त्रीचा मृत भ्रतार । केला सजीव, तूं आधार ॥ २८ ॥
 पिशाच्च पीडा केली दूर । विप्रपुत्र उठवीला शूर ॥ २९ ॥
 अंत्यज हस्तें विप्रमदास । हरुनी रक्षिले त्रिविक्रमास ॥ ३० ॥
 तंतुक भक्ता क्षणांत एक । दर्शन दिधले शैलीं नेक ॥ ३१ ॥
 एकत्र वेळी अष्टस्वरूप । झाला अससी, पुन्हां अरूप ॥ ३२ ॥
 तोषविले निज भक्त सुजात । दाखवुनि प्रचिती साक्षात ॥ ३३ ॥
 हरला यवननृपाचा कोड । समता ममता तुजला गोड ॥ ३४ ॥
 राम-कन्हैया रूपधरा । केल्या लीला दिगंबरा! ॥ ३५ ॥
 शिला तारिल्या, गणिका, व्याध । पशुपक्षी तुज देती साद ॥ ३६ ॥
 अधमा तारक तव शुभ नाम । गाता किती न होती काम ॥ ३७ ॥
 आधि-व्याधि-उपाधि-गर्व । टळती भावें भजतां सर्व ॥ ३८ ॥
 मूठ मंत्र नच लागे जाण । पावे नर स्मरणे निर्वाण ॥ ३९ ॥
 डाकिण, शाकिण, महिषासूर । भूतें, पिशाच्चें, झिंद, असूर ॥ ४० ॥
 पळती मुष्टी आवळुनी । धून-प्रार्थना-परिसोनी ॥ ४१ ॥
 करुनि धूप गाइल नेमें । दत्तवावनी जो प्रेमें ॥ ४२ ॥
 साधे त्याला इह परलोक । मनी तयाच्या उरे न शोक ॥ ४३ ॥
 राहिल सिद्धी दासीपरी । दैन्य आपदा पळत दुरी ॥ ४४ ॥
 नेमे बावन गुरुवारी । प्रेमे बावन पाठ करी ॥ ४५ ॥
 यथावकाशे स्मरी सुधी । यम ना दंडे त्यास कधी ॥ ४६ ॥
 अनेक रूपी हाच अभंग । भजतां नडे न मायारंग ॥ ४७ ॥
 सहस्र नामें वेष अनेक । दत्त दिगंबर अंती एक ॥ ४८ ॥
 वंदन तुजला वारंवार । वेद श्वास हें तव निर्धार ॥ ४९ ॥
 थकला वर्णन करतां शेष । कोण रंक मी बहुकृत वेष ॥ ५० ॥
 अनुभवतृप्तीचे उद्गार । ऐकुनी हंसता खाइल मार ॥ ५१ ॥
 तपसी तत्त्वमसी हा देव । बोला जयजय श्री गुरुदेव ॥ ५२ ॥